
DAGENS NAMN

CIGG OCH KAFFE MED VINNAREN MONA

Mona Sahlin är en vinnare. Det är i alla fall så hon bör uppfattas. Redan som SSU-klubbist var hon van vid att vinna. Det gjorde hon bland annat mot Anna Lindh. Så var den fiendskapen grundlagd! Orsak till bråket lär ha varit att utmanare inom SSU stod mot traditionalister. Sahlin tog ställning för det bestående.

Definitiva genombrott

Även om en hårfrisör ska skulle kunna åstadkomma ett och annat med henne torde ingen politisk stylist kunna göra ett bättre jobb med Mona Sahlin än vad Mona Sahlin själv redan gjort. Valet 1991 var hennes definitiva genombrott. I slutdebatten tog hon poäng på att hon slapp gömma sig bakom någons kjolar. Till och med den annars skrattande Olof Jo-

HANS WALLMARK är redaktör och skriver regelbundet ledare i bland annat Nordvästra Skånes Tidningar.

hansson slutade fnittra inför denna efter svenska förhållanden retoriska raketbeskjutning. Därmed låg vägen öppen för henne att bli partisekreterare. Med mer charm än ideologisk skärpa förvaldade hon partiapparaten. Försvar av marginalskattereformen och tidigare fadäser med strejkstopp kombinerades – om motståndet var för hårt – med en ömsint kram. Då tystnade till och med de mest argsinta kritikerna. Gamla ilska fackkämpar förstummades samtidigt som en klädsam rodnad drog över de tunga kindpåsarna.

PRO:s bingokvällar

Socialdemokratin utvecklades. Medlemsmötena – som tidigare mest haft karaktären av en förövning till PROs bingokvällar – fick färg genom den unga kvinnan som med stubbat hår och på klingande stockholmska (med norrländsk accent) talade om Rörelsen. Med rörelse. Mona Sahlin kom sedan med partiordfö-

rande Ingvar Carlsson att under valet 1994 uppträda som politikens stå-upp-komiker. Skämten höll samma klass. Och det till synes spontana var väl inövat. Ett och annat gott råd från amerikanska PR-konsulter kan tänkas:

–Det finns många nollor i vår stats-skuld, men ännu fler i den borgerliga re-geringen. Hennes argument fungerade som ett slags talekonstens samuraj-vimplar. De färgglada flaggor som i årets val på rådgivarnas inrådan ersatt de tunga, mörkröda fanor vilka tillverkats och broderats av revolutionära kvinno-grupper vid seklets början. Det hon sade verkade begripligt. Så vann hon valet.

Tandempar

Av tacksamhet gjorde Ingvar Carlsson henne till vice statsminister och jäm-ställdhetsminister. I de rollerna behöver hon inte ta något exekutivt ansvar. Istäl-let kan hon åka omkring och bara vara. Det är hon bra på. Få politiker är nämligen så angenäma att dela en kopp kaffe med. Gärna med en cigarett till. Eller två. Därefter vann hon folkomröstningen om EG/EU. Hon och Ingvar Carlsson var åter ett tandempar. Han i TV-rutan, hon

i bakgrunden. Någon gång kom hon fram och gav statsministern en pappers-lapp. Så att alla skulle se att hon fanns där. Förberedd på nästa uppdrag. Som hon kanske också vinner. Ingvar Carlsson har nyligen fyllt 60 år. Han har fört det soci-aldemokratiska partiet till en valframgång större än på många årtionden. SAP do-minerar kommuner och landsting. Europavägen ligger öppen.

Välbetald pryö-plats

Nu är det dags att dra sig tillbaka. Njuta sitt otium. Om han nu bara kan acceptera tanken på att låta Mona Sahlin stryka or-det vice i sin titel. Hon har för närva-rande en av de mest välbetalda pryö-platserna i Sveriges historia. Sahlin skall pröva på jobbet. Samtidigt som hon själv prövas. Går allt vägen kallar Ingvar Carls-son till en välbesökt presskonferens året före nästa ordinarie val. Av personliga skäl meddelar han sin avgång. Vid sin sida har han en leende Mona Sahlin. Fast före det kan ju regeringen alltid avgå. Eller motståndsrörelsen mot Mona Sahlin växa i styrka. Frågan är, vinner hon den sista striden?